

at holde hunden indelukket eller forsynet med en forsvarlig mundkurv. Hvis det påbud ikke efterkommes, kan politiet pålægge besidderen at lade hunden aflive.

I tilfælde, hvor en hund har skambidt et menneske, kan politiet straks efter rådslagning med en hundesagkyndig lade hunden aflive for ejerens regning.

I 1991 viste det sig dog, at der også er behov for at gå videre, end hundelovens regler giver mulighed for, og man indførte derfor et totalt forbud imod to bestemte hunderacer: pitbullterrier og tosa.

Det er disse regler, som vi for tiden er i gang med at revidere. En mulighed er at ændre hundeloven, således som spørgeren er inde på, en anden mulighed er at udvide forbudet mod enkelte hunderacer til også at omfatte flere racer. En kombination af begge muligheder, både en revision af hundeloven og at indføre yderligere forbud, kan også komme på tale.

Jeg har tidligere over for spørgeren redegjort for de problemer, der vil være omkring håndhævelsen af et forbud mod bestemte hunderacer, navnlig fordi det også for de sagkyndige er vanskeligt at konstatere, om en bestemt hund tilhører en af de forbudte racer.

Samtidig er vi opmærksomme på, at tendensen, som er i andre lande, går i retning af at forbyde bestemte hunderacer som middel til at imødegå problemet med farlige hunde.

Det er de spørgsmål, vi overvejer, og når vi er færdige med det, vil vi altså tage et initiativ på området. Vi har til det formål bedt Rådet vedrørende hold af særlige dyr, og Dyreværnsrådet om en sagkyndig vurdering. Vi regner med, at udtalelsen vil foreligge i løbet af meget kort tid.

Derudover har vi også behov for at se på oplysninger om, hvordan man klarer problemerne i en række andre lande.

Når de samlede oplysninger foreligger, vil vi tage stilling til det grundlag, hvorpå vi skal træffe den fremtidige beslutning om ændring af regelsættet.

Peter Skaarup (DF):

Nu har Dansk Folkeparti i flere omgange interesseret sig for denne her sag. Allerede i folketingssamlingen 1998-99 stillede vi spørgsmål til ministeren om det, og senest – den 18. juli 2000 – har vi fået svar af ministeren på spørgsmål nr. S 3220, som egentlig siger det samme, som det ministeren siger i dag.

Vi er efterhånden ikke særlig tålmodige, for vi har lige set en ny sag nede i Maribo om de her meget farlige hunde, der fik nogle meget ulykkelige konsekvenser for den mand, det gik ud over.

Derfor synes vi, at ministeren skal speede op under de her ting, for alene i forbindelse med det seneste spørgsmål er der nu gået over et halvt år, før der åbenbart kommer noget frem.

Så jeg vil godt spørge ministeren, hvornår vi kan forvente, at der kommer de lovinitiativer fra regeringen, og på hvilken måde sådanne lovinitiativer vil blive strikket sammen.

Både fra Dansk Kennelklub og også fra Dyrenes Beskyttelse har man foreslået justitsministeren, at der i forbindelse med lovgivningen også laves et særskilt forbud mod hundekampe, og man mener, at det skal skrives ind i selve lovgivningen under hundeloven. Derfor vil jeg godt spørge ministeren, om det er noget, ministeren også overvejer, for det er noget meget grimt noget, hvis vi skal til at have hundekampe også i Danmark; nogle siger, at det allerede finder sted. Så lad os få nogle kraftige signaler ind i lovgivningen omkring det spørgsmål også.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg forstår den utålmodighed, som spørgeren giver udtryk for. Det er jo også en utålmodighed, jeg selv deler.

Det er bare ikke så enkelt, og de skriftlige svar, som hr. Skaarup også henviser til, som jeg har afgivet tidligere i forbindelse med det her problemfelt, viser jo også kompleksiteten.

Jeg har også haft lejlighed til at høre mine kolleger i Ministerrådet i EU om de problemer, der har gjort sig gældende bl.a. i Tyskland. Og det er jo sådan, at hvis vi går ind og forbyder bestemte hunderacer, som bliver brugt som kamphunde, jamen så sker der det, at så krydser man, og så har man en ny race. Er den så omfattet af forbudet? Der vil man jo ud fra en juridisk fortolkning sige, at det er den ikke, og så vil politiet i forhold til håndhævelsen jo stå med håret i postkassen. Så er vi ikke kommet videre i løsningen af det reelle problem.

Der er ingen af mine kolleger i EU, der synes jeg, har fundet løsningen på, hvordan man undgår de håndhævelsesproblemer, som jeg også tidligere har givet udtryk for. Det er baggrunden for, at vi nu forsøger også gennem vores egne rådgivere – Rådet vedrørende hold af særlige dyr og så Dyreværnsrådet – at se, om vi her eventuelt kan finde en kombinationsmodel af